

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

21. zwraca uwagę na brak skuteczności niektórych organów ds. równości, wynikający z braku rzeczywistej zdolności do działania, niedoboru personelu oraz niewystarczających środków finansowych;
22. wzywa Komisję do właściwego i dokładnego monitorowania sytuacji organów ds. równości utworzonych w następstwie wejścia w życie przedmiotowej dyrektywy oraz do sprawdzenia, czy spełnione zostały wszystkie warunki określone w prawodawstwie UE; podkreśla w szczególności, że obecny kryzys gospodarczy nie może stanowić usprawiedliwienia dla niewłaściwego funkcjonowania organów ds. równości;
23. podkreśla, że Komisja powinna przedstawić więcej danych i zapewnić większą przejrzystość w odniesieniu do trwających postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego oraz prowadzonych działań;
24. wzywa Komisję do utworzenia ogólnodostępnej bazy danych zawierającej przepisy i orzecznictwo związane z dyskryminacją ze względu na płeć; podkreśla potrzebę zwiększenia ochrony ofiar dyskryminacji ze względu na płeć;
25. wskazuje na potrzebę udzielenia wsparcia finansowego i zapewnienia koordynacji UE w zakresie dodatkowych szkoleń dla prawników praktyków, którzy zajmują się kwestiami dyskryminacji ze względu na płeć, z uwzględnieniem roli sądów krajowych;
26. wskazuje na potrzebę terminowego transponowania dyrektywy we wszystkich państwach członkowskich;
27. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, a także rządów państw członkowskich.

P7_TA(2013)0119

Dalszy rozwój poprzez wymianę handlową

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. na temat dalszego rozwoju poprzez wymianę handlową (2012/2224(INI))

(2016/C 045/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 stycznia 2012 r. zatytułowany „Handel, wzrost gospodarczy i rozwój” (COM(2012)0022), który jest aktualizacją komunikatu na ten sam temat z dnia 18 września 2002 r.,
- uwzględniając art. 207 i 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając inne komunikaty i dokumenty robocze służb Komisji z ostatnich lat odnoszące się do tego tematu, w tym komunikat zatytułowany „Spójność polityki na rzecz rozwoju” (COM(2009)0458, SEC(2010)0421, SEC(2011)1627), plan działań UE na rzecz równouprawnienia kobiet i mężczyzn w ramach rozwoju na lata 2010–2015 (SEC(2010)0265), komunikat w sprawie zwiększenia wpływu unijnej polityki rozwoju – Program działań na rzecz zmian (COM(2011)0637), komunikat w sprawie zwiększenia wsparcia UE dla krajów rozwijających się w mobilizowaniu środków na finansowanie rozwoju (COM(2012)0366), komunikat w sprawie podejścia UE do kwestii odporności (COM(2012)0586), komunikat w sprawie ochrony socjalnej w ramach współpracy UE na rzecz rozwoju (COM(2012)0446), komunikat zatytułowany „Współpraca Europy ze społeczeństwem obywatelskim w dziedzinie stosunków zewnętrznych” (COM(2012)0492), a także komunikat w sprawie pomocy na rzecz wymiany handlowej (COM(2007)0163) oraz roczne sprawozdania Komisji z nadzoru dotyczące tej pomocy,
- uwzględniając konkluzje Rady dotyczące podejścia UE do handlu, wzrostu i rozwoju w następnym dziesięcioleciu z dnia 16 marca 2012 r. oraz jej inne konkluzje mające znaczenie dla tej kwestii,
- uwzględniając umowę z Kotonu ⁽¹⁾,
- uwzględniając uregulowania dotyczące instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽²⁾ oraz Europejskiego Funduszu Rozwoju i ich wdrażanie,

⁽¹⁾ Umowa z Kotonu zmieniona w 2005 i w 2010 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1905/2006, (Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41).

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając strategiczne ramy UE dotyczące praw człowieka i demokracji oraz pkt. 11 związanego z nimi planu działania dotyczący handlu ⁽¹⁾,
  - uwzględniając udoskonalone zintegrowane ramy pomocy związanej z handlem w krajach najsłabiej rozwiniętych, opracowane pod przewodnictwem Banku Światowego,
  - uwzględniając program godnej pracy MOP oraz inicjatywę ONZ na rzecz minimum ochrony socjalnej,
  - uwzględniając IV Światową Konferencję w sprawie Kobiet, która odbyła się we wrześniu 1995 r. w Pekinie, a także przyjętą na niej Deklarację Pekinąską i Platformę Działania,
  - uwzględniając własne rezolucje odnoszące się do handlu i rozwoju, w tym rezolucje w sprawie handlu i ubóstwa ⁽²⁾; pomocy na rzecz wymiany handlowej ⁽³⁾; umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁴⁾; ogólnego systemu preferencji Unii Europejskiej ⁽⁵⁾; odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw ⁽⁶⁾, kwestii podatkowych w odniesieniu do krajów rozwijających się ⁽⁷⁾; stosunków UE – Afryka ⁽⁸⁾; bezpieczeństwa żywności ⁽⁹⁾; ogólnego rozwoju polityki rozwojowej UE ⁽¹⁰⁾ i spójności polityki na rzecz rozwoju ⁽¹¹⁾,
  - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0054/2013),
- A. mając na uwadze wyraźne wzajemne powiązania między art. 207 i 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; mając na uwadze, że art. 207 przewiduje prowadzenie wspólnej polityki handlowej zgodnie z zasadami i celami działań zewnętrznych Unii, a art. 208 nakłada obowiązek uwzględnienia celów współpracy na rzecz rozwoju przy realizacji unijnych strategii politycznych, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z Deklaracją Pekinąską i Platformą Działania państwa członkowskie i Komisja przyjęły strategię uwzględniania aspektu płci w ramach swojej polityki współpracy na rzecz rozwoju;
- C. mając na uwadze, że ograniczanie ubóstwa oraz dążenie do realizacji milenijnych celów rozwoju to główne elementy unijnej polityki rozwoju, które powinny również stanowić wyznacznik unijnej polityki handlowej w stosunku do krajów rozwijających się; mając na uwadze, że wspieranie praw człowieka powinno zostać włączone do tej polityki i być jednym z elementów opartego na prawach człowieka podejścia do rozwoju przyjętego przez UE;
- D. mając na uwadze, że liberalizacja handlu nie oznacza automatycznie ograniczania ubóstwa, jednak otwarcie handlu może być jednym z najsukuteczniejszych czynników stymulujących wzrost gospodarczy i rozwój jedynie wówczas, gdy istnieć będą ku niemu właściwe warunki;
- E. mając na uwadze, że pomyślny, oparty na handlu rozwój możliwy jest między innymi przy właściwie funkcjonujących instytucjach, skutecznej walce z korupcją, zdrowym sektorze prywatnym oraz dążeniu do ogólnego i integracyjnego rozwoju gospodarczego, dywersyfikacji oraz stopniowym podwyższaniu się wartości dodanej;
- F. mając na uwadze, że polityka handlowa UE wobec krajów rozwijających się ma na celu skuteczniejsze włączanie ich do międzynarodowego systemu handlowego, jednak brakuje jej wyraźnie zdefiniowanych celów w zakresie rozwoju, dlatego też istnieje ryzyko, że ucierpi lokalna produkcja, a zależność od eksportu towarów wzrośnie; mając na uwadze, że mimo znacznych wysiłków na rzecz liberalizacji niektóre kraje rozwijające się, zwłaszcza kraje najsłabiej rozwinięte, nie są w stanie zdywersyfikować produkcji i eksportu;

⁽¹⁾ Dokument prasowy Rady nr 11855/2012.

⁽²⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 261.

⁽³⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 291.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 301; Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 361; Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 101; Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 124.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte z dnia 13 czerwca 2012 r., P7_TA(2012)0241.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 301 E z 13.12.2007, s. 45; Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 101.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 37.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 169 E z 15.6.2012, s. 45.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 56 E z 26.2.2013, s. 75.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 77; teksty przyjęte z dnia 23 października 2012 r., P7_TA(2012)0386.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 47; teksty przyjęte z dnia 25 października 2012 r., P7_TA(2012)0399.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- G. mając na uwadze nierównomierny wpływ globalizacji na ograniczanie ubóstwa; mając na uwadze, że duży odsetek ludności w krajach rozwijających się nadal żyje w skrajnym ubóstwie, zwłaszcza w krajach najsłabiej rozwiniętych; w 1990 r. odsetek ludności żyjącej w skrajnym ubóstwie w krajach najsłabiej rozwiniętych wynosił 18 %, a do 2007 r. wzrósł on dwukrotnie, sięgając 36 %;
- H. mając na uwadze, że negocjacje umów o partnerstwie gospodarczym są bardzo opóźnione, ogólny postęp jest nadal słaby, cele rozwoju nie są wyraźnie określone w strategii zawierania przez UE umów o partnerstwie gospodarczym i sytuacji nie da się naprawić tylko poprzez przesunięcie ostatecznego terminu;
- I. mając na uwadze, że kraje ubogie mają trudności z rekompensowaniem spadku wpływów z opodatkowania handlu, wynikającego z globalnego kontekstu obecnej liberalizacji handlu; mając na uwadze, że w wyniku nałożenia na towary przetworzone opłat celnych wyższych niż te dotyczące surowców wzrasta ryzyko, że kraje rozwijające się zostaną zredukowane do wyłącznie do roli eksporterów surowców;
- J. mając na uwadze, że należy wyeliminować negatywny wpływ wspólnej polityki rolnej na handel i rozwój krajów rozwijających się;
- K. mając na uwadze, że rozwój agropaliw opierał się głównie na rozwoju wielkoobszarowych monokultur przemysłowych, co przyczyniło się do upowszechnienia praktyk rolniczych, które są szkodliwe dla środowiska naturalnego, różnorodności biologicznej, żyzności gleb i dostępności wody; mając na uwadze, że rozpowszechnianie się agropaliw może mieć poważne skutki w kontekście naruszania praw do gruntów, utraty dostępu do ważnych zasobów naturalnych, wylesiania i degradacji środowiska;
- L. mając na uwadze, że kraje należące do górnej strefy dochodów średnich w dniu 1 stycznia 2014 r. zostaną wyłączone z ogólnego systemu preferencji Unii Europejskiej, jednak nie wiadomo w jakim zakresie będzie się to wiązać z nowymi możliwościami wywozu w przypadku najmniej rozwiniętych krajów;
- M. mając na uwadze, że pomoc na rzecz wymiany handlowej ma na celu wspieranie krajów rozwijających się, aby mogły one między innymi budować zdolności handlowe, znosić przeszkody administracyjne w handlu, zapewniać efektywniejszą infrastrukturę do transportu towarów oraz wzmacniać przedsiębiorstwa lokalne, by przygotować je do spełniania lokalnych potrzeb, konkurencji rynkowej i pozwolić im korzystać z nowych możliwości rynkowych; mając na uwadze, że pomoc na rzecz wymiany handlowej powinna wspierać przetwarzanie i dywersyfikację produkcji, pomagać w integracji regionalnej, sprzyjać transferom technologii, a także ułatwiać tworzenie lub rozwój potencjału w zakresie produkcji krajowej oraz zmniejszanie nierówności w dochodach;
- N. mając na uwadze, że integracja regionalna jest skutecznym sposobem zapewnienia dobrobytu, pokoju i bezpieczeństwa; mając na uwadze, że korzyści rozwojowe lepiej funkcjonującego handlu wewnętrznego i regionalnego mogą być równie duże jak korzyści bardziej rozwiniętego handlu zewnętrznego albo nawet większe, szczególnie w kontekście zmiany klimatu; mając na uwadze, że handel regionalny w Afryce dotyczy w przeważającym stopniu towarów przetworzonych, podczas gdy handel zewnętrzny dotyczy przede wszystkim surowców;
- O. mając na uwadze, że wywóz zasobów naturalnych kojarzy się często z korupcją, a także ze stagnacją w innych sektorach gospodarki; mając na uwadze, że zjawisko tzw. przekleństwa zasobów jest już ogólnie uznane i w ramach unijnej polityki handlowej powinno się dążyć do zapobiegania powstawaniu tego zjawiska i do walki z nim;
- P. mając na uwadze, że tzw. zasoby będące źródłem konfliktów są zasobami naturalnymi, których systematyczne wydobycie i sprzedaż wiąże się w kontekście konfliktu z rażącymi przypadkami łamania praw człowieka, naruszeniami międzynarodowego prawa humanitarnego lub naruszeniami równoważnymi zbrodni w świetle prawa międzynarodowego, przyczynia się do nich lub jest ich skutkiem;
- Q. mając na uwadze, że polityka UE musi wspierać bezpieczeństwo żywnościowe, nigdy zaś nie może działać na jego szkodę; mając na uwadze, że bardzo ważne jest również zatrzymanie zjawiska przekwalifikowywania gruntów uprawnych, które w krajach rozwijających się lub w regionach dotkniętych ustawicznym brakiem bezpieczeństwa żywnościowego gwarantują produkcję żywności na potrzeby lokalne lub regionalne (ang. land grab);
- R. mając na uwadze, że w szczególności wspieranie biopaliw przyczyniło się do pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów oraz niestabilności cen żywności w krajach rozwijających się;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- S. mając na uwadze, że zapewnienie bezpieczeństwa w zakresie posiadania praw własności gruntów przez drobnych producentów rolnych, którzy stanowią większość właścicieli ziemskich w krajach rozwijających się i należą do grupy społecznej znajdującej się w najtrudniejszej sytuacji, jest warunkiem sprawnego funkcjonowania rynków nieruchomości i rynków kredytowych mających zasadnicze znaczenie dla stabilnego i zrównoważonego rozwoju;
- T. mając na uwadze, że inwestowanie w stwarzanie kobietom większych możliwości, w szczególności w zakresie mikrokredytów, ma podstawowe znaczenie dla osiągnięcia dużych korzyści pod względem rozwoju gospodarczego i społecznego;

Uczynienie handlu skuteczną siłą napędową wzrostu, rozwoju oraz ograniczania ubóstwa

1. potwierdza swe stanowisko, że ułatwianie zrównoważonego rozwoju musi być nadrzędnym celem polityki handlowej UE w stosunku do krajów rozwijających się; jest zdania, że należy sformułować konkretne i zrównoważone cele w zakresie rozwoju dla wszystkich inicjatyw w ramach tej polityki;
2. podkreśla, że skoro nie można z całą pewnością stwierdzić, że liberalizacja handlu prowadzi do wzrostu i ograniczenia ubóstwa, wymianę handlową i pomoc na rzecz polityki handlowej należy stale opracowywać na podstawie przejrzystych procesów partycypacyjnych, które sprzyjają integracji społecznej i angażują wszystkie zainteresowane strony, ze zwróceniem szczególnej uwagi na grupy znajdujące się w najbardziej niekorzystnej sytuacji społecznej, a zwłaszcza kobiety;
3. zwraca uwagę, że sprawiedliwy handel między UE a krajami rozwijającymi się musi opierać się na całkowitym przestrzeganiu i zagwarantowaniu norm i warunków pracy określonych przez MOP, a także zapewnić stosowanie jak najwyższych norm społecznych i środowiskowych; podkreśla, że obejmuje to płacenie uczciwej ceny za zasoby i produkty rolne pochodzące z krajów rozwijających się;
4. domaga się, aby zwrócić szczególną uwagę na propagowanie równouprawnienia płci i wzmocnienie pozycji kobiet;
5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że program działań na rzecz zmian skupia się na środowisku przedsiębiorczym, integracji regionalnej oraz rynkach światowych, a także na ochronie socjalnej, zdrowiu, edukacji i tworzeniu miejsc pracy (COM(2011)0637);
6. wzywa do pełnego wdrożenia spójności polityki na rzecz rozwoju, w tym do położenia kresu rażąco niesprawiedliwym praktykom produkcyjnym i handlowym, przeławianiu oraz dopłatom rolnym, które są szkodliwe dla rozwoju i zagrażają bezpieczeństwu żywnościowemu;
7. podkreśla, że polityka inwestycyjna wiąże się z dwoma głównymi wyzwaniem w przypadku krajów rozwijających się: na szczeblu krajowym polityka inwestycyjna musi zostać włączona do strategii rozwojowej i obejmować cele w zakresie zrównoważonego rozwoju; natomiast na szczeblu międzynarodowym konieczne jest wzmocnienie wymiaru rozwojowego międzynarodowych umów inwestycyjnych oraz zrównoważenie praw i obowiązków państw i inwestorów;
8. ubolewa, że według sprawozdania Unctad dotyczącego inwestycji światowych za rok 2012 niektóre międzynarodowe umowy inwestycyjne zawarte w 2011 r. odzwierciedlają tradycyjny model traktatowy, który skupia się na ochronie inwestycji jako jedynym celu traktatu; z zadowoleniem przyjmuje jednak to, że niektóre nowe międzynarodowe umowy inwestycyjne zawierają postanowienia gwarantujące, że traktat nie będzie utrudniał krajom realizacji strategii zrównoważonego rozwoju kładących nacisk na środowiskowy i społeczny wpływ inwestycji, ale raczej będzie sprzyjał ich realizacji;
9. z zaniepokojeniem zauważa rosnącą liczbę przypadków rozstrzygnięcia sporów pomiędzy inwestorami a państwami wynikających z międzynarodowych umów inwestycyjnych, w których inwestorzy podawali w wątpliwość kluczowe publiczne strategie polityczne, twierdząc, że wywarły one negatywny wpływ na ich perspektywy biznesowe; podkreśla w tym kontekście, że według sprawozdania Unctad dotyczącego inwestycji światowych za rok 2012 międzynarodowe umowy inwestycyjne budzą coraz więcej kontrowersji i stają się coraz bardziej newralgiczne pod względem politycznym, głównie z powodu rozpowszechnienia się przewidzianego w międzynarodowych umowach inwestycyjnych arbitrażu w sporach między inwestorami a państwami, który powoduje rosnące niezadowolenie (np. Australia wydała oświadczenie dotyczące swojej polityki handlowej, w którym ogłosiła, że nie będzie już włączać klauzul regulujących rozstrzygnięcie sporów między inwestorem a państwem do przyszłych międzynarodowych umów inwestycyjnych) i który stanowi odzwierciedlenie m.in. wad w systemie (np. szeroki zakres postanowień obejmujący wyłączenie, wątpliwości dotyczące kwalifikacji arbitrów, brak przejrzystości, wysokie koszty postępowania, a także związek pomiędzy rozstrzygnięciem sporów między inwestorem a państwem a rozstrzygnięciem sporów międzypaństwowych); nalega w związku z tym, aby wszelkie umowy inwestycyjne zawierane w przyszłości w Europie gwarantowały, że rozstrzygnięcie międzynarodowych sporów pomiędzy inwestorami a państwami nie będzie podważało zdolności państw do stanowienia prawa z korzyścią dla interesu publicznego;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

10. przypomina, że mobilizowanie inwestycji na rzecz zrównoważonego rozwoju pozostaje głównym wyzwaniem dla krajów rozwijających się, w szczególności dla krajów najsłabiej rozwiniętych; podkreśla w tym kontekście, że Unctad opracowała kompleksowe ramy polityki inwestycyjnej na rzecz zrównoważonego rozwoju (IPFSD), w których kładzie się szczególnie nacisk na zależność między inwestycjami zagranicznymi a zrównoważonym rozwojem;

11. wzywa UE do aktywnego wykorzystywania wielu instrumentów, jakie ma do swojej dyspozycji, w celu wspierania pokoju, poszanowania praw człowieka, demokracji, praworządności, dobrego zarządzania, zdrowych finansów publicznych, inwestycji infrastrukturalnych, poszanowania norm społecznych przez przedsiębiorstwa europejskie i ich jednostki zależne, niezawodnego zapewniania podstawowych usług oraz wspierania integracyjnego i zrównoważonego wzrostu i ograniczania ubóstwa w krajach rozwijających się, a co za tym idzie, tworzenia środowiska sprzyjającego skutecznemu udzielaniu pomocy na rzecz wymiany handlowej oraz trwałemu rozwojowi handlu;

12. podkreśla, że pomyślne włączenie krajów rozwijających się do światowej wymiany handlowej wymaga więcej niż tylko lepszego dostępu do rynków i wzmocnionych przepisów dotyczących handlu międzynarodowego; zwraca zatem uwagę, że programowanie pomocy na rzecz wymiany handlowej powinno wspierać kraje rozwijające się w ich dążeniu do propagowania handlu lokalnego, eliminowania ograniczeń podaży i rozwiązania problemu słabości strukturalnej, co można osiągnąć poprzez wdrażanie reform wewnętrznych w dziedzinach polityki związanych z wymianą handlową, wprowadzanie ułatwień w handlu, zwiększanie potencjału celnego, modernizację infrastruktury, zwiększanie zdolności produkcyjnych i rozwój rynków krajowych i regionalnych;

13. przypomina, że międzynarodowa wymiana handlowa nie oznacza automatycznie ograniczania ubóstwa; zauważa w tym kontekście, że Unctad stwierdza, iż średni poziom integracji handlowej w przypadku krajów najsłabiej rozwiniętych, mierzony stosunkiem wywozu i przywozu towarów i usług do PKB, jest w istocie wyższy niż poziom integracji gospodarek rozwiniętych od wczesnych lat 90 XX w.; jest w związku z tym zdania, że utrzymywanie się masowego ubóstwa w krajach najsłabiej rozwiniętych jest konsekwencją zacofania gospodarczego tych krajów i niedążenia przez nie do transformacji strukturalnej, rozszerzania zdolności produkcyjnych i rozwoju efektywnego zatrudnienia na szczeblu krajowym;

14. kładzie również nacisk na argument przytaczany przez Unctad, że przedwczesna i gwałtowna liberalizacja handlu, do której w latach 80 i 90 XX w. zachęcano wiele krajów rozwijających się o niskich dochodach, doprowadziła do odprzemysłowienia i takiej formy integracji, która zwiększyła ich zależność od rynków zewnętrznych i podatność na występujące tam wahania; tymczasem kraje, które otwierały swoje gospodarki w sposób umiarkowany i stopniowo, stosownie do tempa rozwoju swoich zdolności produkcyjnych, odniosły najwięcej korzyści z liberalizacji handlu i osiągnęły największe postępy w ograniczaniu ubóstwa bezwzględnego, a także przybliżyły się do transformacji strukturalnej;

15. podkreśla, że aby wzrost i tworzenie dobrobytu miały charakter integracyjny, zrównoważony i skutecznie przyczyniały się do ograniczania ubóstwa, należy je realizować w sektorach najbardziej dotkniętych ubóstwem, sektorach, gdzie ludzie ubodzy są aktywni; zwraca uwagę, że wzrost powinien również przynosić korzyści kobietom i wzmacniać ich pozycję i koncentrować się na ogólnej poprawie warunków sprzyjających rozwojowi MŚP oraz na zapewnianiu dostępu do zrównoważonych możliwości mikrofinansowania i do mikrokredytów; podkreśla, że politykę rozwoju i politykę handlową w tym obszarze powinny charakteryzować innowacyjność, kreatywność i konkurencyjność w celu tworzenia miejsc pracy i wzmacniania pozycji grup społecznych znajdujących się w niekorzystnej sytuacji;

16. z zadowoleniem przyjmuje wyrażone przez Komisję przekonanie o konieczności wspierania udziału drobnych producentów i małych przedsiębiorstw; wskazuje na potencjał rynkowy inicjatyw na rzecz sprawiedliwego handlu oraz na ich skuteczność w zakresie ułatwiania rozwoju społecznego;

17. proponuje, aby Komisja tworzyła więcej możliwości udzielania zrównoważonych zamówień publicznych na szczeblu międzynarodowym;

18. wzywa UE, jej państwa członkowskie oraz innych darczyńców do uznania ważnej roli kobiet dla rozwoju gospodarczego oraz do takiego dostosowania działań pomocowych, aby pozycja kobiet wzmocniła się zarówno pod względem społecznym, jak i finansowym, w tym poprzez ukierunkowane wsparcie dla rozwoju przedsiębiorstw i dostęp kobiet do usług w zakresie mikrofinansowania;

19. przypomina Komisji i państwom członkowskim o unijnym planie działania w sprawie równouprawnienia płci oraz wzmocnienia pozycji kobiet w kontekście współpracy na rzecz rozwoju oraz o szeregu zaproponowanych w nim działań;

20. po raz kolejny zwraca uwagę na zobowiązanie UE do zapewnienia spójności polityki na rzecz rozwoju oraz poszanowania, propagowania i ochrony praw człowieka i równości płci we wszystkich obszarach swojej polityki zewnętrznej, w tym w obszarze międzynarodowej wymiany handlowej; oczekuje na pełną realizację poszczególnych elementów planu działania załączonego do strategicznych ram UE dotyczących praw człowieka i demokracji odnoszących się do handlu;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

21. uważa, że strategie trwałego rozwoju gospodarczego powinny gwarantować między innymi udział sektora prywatnego w realnej gospodarce, spójność regionalną i integrację rynków dzięki współpracy transgranicznej oraz rozwój otwartego i uczciwego handlu opartego na kierujących się zasadami wielostronnych ramach handlowych;
22. przypomina o znaczeniu inwestycji, których celem jest tworzenie, rozwijanie i wzmacnianie niezbędnej infrastruktury portowej, transportowej, energetycznej i telekomunikacyjnej, w szczególności infrastruktury transgranicznej;
23. zachęca kraje otrzymujące pomoc na rzecz rozwoju poprzez handel do zmobilizowania własnych zasobów wewnętrznych, w tym dochodów budżetowych, dzięki odpowiedniemu poborowi podatków i kapitałowi ludzkiemu; wzywa Komisję, by w przypadku, gdy kraje te uzyskują dochody z eksploatacji zasobów naturalnych, wspierała przejrzyste i zrównoważone gospodarowanie nimi; podkreśla konieczność wprowadzenia zasady pełnej przejrzystości w odniesieniu do płatności na rzecz rządów dokonywanych przez przedsiębiorstwa europejskie; wzywa Komisję do wspierania zrównoważonych strategii uprzemysłowienia w krajach rozwijających się mających na celu obrót produktami posiadającymi wartość dodaną;
24. uważa, że opracowane przez Unię narzędzia pomocy na rozwój handlu i inwestycji, w szczególności zmieniony ogólny system preferencji oraz umowy o partnerstwie gospodarczym, są skuteczne; podkreśla jednak, że pomoc na rzecz handlu nie może ograniczać się jedynie do tych instrumentów; przypomina Unii jej cel, jakim jest podwyższenie do 2015 r. całkowitego budżetu przeznaczanego na pomoc do 0,7 % PKB; wzywa Komisję do rozszerzenia w całkowitej ofercie pomocy części przeznaczanej na pomoc techniczną, w tym w obszarze normalizacji; apeluje do UE o większą spójność w realizacji polityki handlowej, rolnej, środowiskowej, energetycznej i na rzecz rozwoju;
25. uważa za konieczne, aby europejska polityka pomocy na rzecz rozwoju poprzez wymianę handlową uwzględniała wszystkie aspekty innowacji – zarówno innowacje finansowe, jak i technologiczne i organizacyjne – w oparciu o wzorcowe praktyki;
26. zaleca, aby Komisja wynegocjowała włączenie możliwych do wyegzekwowania przepisów o prawach człowieka do wszystkich zawieranych w przyszłości dwustronnych umów o handlu i współpracy, tak aby faktycznie wnieść wkład w oparte na prawach człowieka podejście do rozwoju;
27. podkreśla znaczenie godziwego poziomu płac oraz godziwych warunków bezpieczeństwa pracy dla trwałego globalnego systemu handlu i nowych globalnych łańcuchów produkcji; przypomina w związku z tym Komisji o jej komunikacie zatytułowanym „Upowszechnianie godnej pracy dla wszystkich”;
28. z myślą o zagwarantowaniu spójności polityki prowadzonej przez UE ma nadzieję na zacieśnienie współpracy między poszczególnymi służbami Komisji i ESDZ oraz między trzema instytucjami: Komisją, Radą i Parlamentem Europejskim;
29. uważa, że kryteria oceny polityki i programów rozwoju poprzez wymianę handlową i inwestycje powinny uwzględniać nie tylko statystyki dotyczące wskaźnika wzrostu i wymiany handlowej, ale także liczby utworzonych miejsc pracy i poprawy jakości życia mieszkańców krajów rozwijających się pod kątem rozwoju społecznego, kulturalnego i środowiskowego;

Prowadzenie negocjacji i zawieranie umów handlowych w oparciu o bardziej przejrzyste ramy rozwojowe

30. podkreśla znaczenie łączenia reform polityki handlowej z dobrze zaplanowaną polityką publiczną, zwłaszcza w zakresie ochrony socjalnej; w szerszym ujęciu zwraca uwagę na znaczenie punktualnego i skrupulatnego przygotowywania krajowych strategii rozwoju i systematycznych ocen skutków dotychczasowej polityki handlowej dla ubóstwa; wzywa Komisję do wdrożenia przygotowanych przez sprawozdawcę ONZ wytycznych dotyczących prawa do pożywienia, w których apeluje się o stosowanie oceny skutków dla praw człowieka podczas zawierania umów handlowych i inwestycyjnych (wytyczne dotyczące oceny skutków umów handlowych i inwestycyjnych dla praw człowieka) w celu zapewnienia, aby były one zgodne ze zobowiązaniami przyjętymi na mocy międzynarodowych instrumentów ochrony praw człowieka; domaga się również, by UE wprowadziła wyraźną warunkowość i klauzule dotyczące praw człowieka i demokracji do wszystkich zawieranych przez nią umów handlowych;
31. podkreśla znaczenie włączenia społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw do umów o wolnym handlu zawieranych z krajami rozwijającymi się w celu promowania praw człowieka oraz norm społecznych i środowiskowych; sugeruje, by do wszystkich przyszłych umów o wolnym handlu włączano, oprócz rozdziałów poświęconych kwestiom społecznym i środowiskowym, kompleksowy rozdział dotyczący praw człowieka;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

32. wzywa Komisję, by zachęcała rządy krajów rozwijających się do prowadzenia szeroko zakrojonych konsultacji, przewidujących również udział podmiotów niepublicznych i niekomercyjnych, w procesie definiowania przez nie polityki handlowej; zwraca się również do Komisji, by wspierała przejrzystość w trakcie negocjacji, aby ułatwić stałe i jak najszerze efektywne zaangażowanie zainteresowanych podmiotów, a także wspierać dążenie do osiągnięcia celów w zakresie rozwoju;

33. domaga się pogłębionych analiz wpływu dotyczących wyników wielostronnych i dwustronnych porozumień handlowych wynegocjowanych pomiędzy UE a krajami trzecimi, przeprowadzonych z perspektywy klimatu, płci i zrównoważoności; wzywa Komisję do zatwierdzenia wyraźnego wsparcia na rzecz zarządzania zmianami klimatu w ramach całej pomocy na rzecz handlu i innej właściwej w tym zakresie pomocy rozwojowej;

34. jest przekonany, że punkty odniesienia w zakresie postępów w rozwoju powinny być określone w trakcie negocjacji umów handlowych, aby ułatwić nadzór, a w stosownych przypadkach również zmianę harmonogramów realizacji środków, modyfikacji środków towarzyszących, które mogą obejmować pomoc na rzecz wymiany handlowej oraz pomoc na rzecz strukturalnego dostosowania się, a także przygotowanie nowych inicjatyw, gdy wymaga tego realizacja celów w zakresie rozwoju; podkreśla, że zasadniczym warunkiem prowadzenia negocjacji handlowych jest zapewnienie krajom rozwijającym się wiedzy eksperckiej z zakresu prawa i innych dziedzin, bowiem jest ona niezbędna do sprawnego funkcjonowania na forum WTO i podobnych organizacji;

35. wzywa UE do dalszego obniżania barier handlowych oraz znoszenia dopłat zakłócających handel, aby pomóc krajom rozwijającym się podwyższyć ich udział w handlu światowym; domaga się zniesienia dopłat na eksport produktów rolnych, do czego zobowiązano się w ramach dauhańskiej rundy WTO na rzecz rozwoju, należy tego dokonać możliwie najszybciej;

36. zachęca Komisję do wyrażenia poparcia dla apelu specjalnego sprawozdawcy ONZ dotyczącego prawa do pożywienia, aby wdrożyć system pozytywnych zachęt sprzyjających przywozowi do UE produktów rolnych, które byłyby zgodne z określonymi normami środowiskowymi, społecznymi i ochrony praw człowieka, zwłaszcza poprzez zapewnienie sprawiedliwych dochodów producentom i płac gwarantujących utrzymanie na minimalnym poziomie pracownikom sektora rolnictwa;

37. wzywa UE do nieustannego dokładania starań, by jej wszechstronne podejście do negocjacji handlowych, obejmujące takie kwestie jak inwestycje, zamówienia publiczne, konkurencję, handel usługami i prawa własności intelektualnej, było zgodne z odnośnymi potrzebami i strategiami rozwoju krajów partnerskich;; w związku z tym wzywa UE do określenia swojej polityki przy pełnym poszanowaniu specjalnego i różnicowanego traktowania przysługującego krajom rozwijającym się; potwierdza również, że rządy i parlamenty muszą zachować prawo do regulowania inwestycji, aby mieć możliwość zarówno faworyzowania inwestorów, którzy wspierają rozwój kraju, jak i zagwarantowania, że wszyscy inwestorzy, w tym zagraniczni, mają zobowiązania i obowiązki w zakresie przestrzegania m. in. norm pracy, środowiska i praw człowieka;

38. z zadowoleniem przyjmuje włączenie aspektu płci do przeprowadzanej w związku z negocjacjami handlowymi oceny skutków w kontekście zrównoważonego rozwoju; wzywa Komisję do uwzględnienia tych ocen i zapewnienia, że zidentyfikowane problemy związane z aspektem płci zostaną rzeczywiście rozwiązane dzięki zastosowaniu środków politycznych towarzyszących umowom handlowym;

39. uważa, że w negocjacjach umów o partnerstwie gospodarczym należy skupić się na treści zamiast na terminach; jest zdania, że jeśli umowy mają prowadzić do rozwoju, potrzebna jest bardziej elastyczna postawa ze strony UE, sprzyjająca większej dywersyfikacji gospodarek w krajach AKP i zwiększeniu przetwarzania surowców oraz rozwojowi handlu regionalnego;

Pomoc na rzecz wymiany handlowej

40. popiera zaproponowane przez Komisję różnicowanie udzielanej przez nią pomocy na rzecz handlu oraz skoncentrowanie wysiłków na krajach, które najbardziej potrzebują pomocy, zwłaszcza na krajach najsłabiej rozwiniętych i krajach o niskim dochodzie;

41. wzywa, aby instrumenty pomocy na rzecz wymiany handlowej skupiały się nie tylko na handlu pomiędzy UE a krajami rozwijającymi się, ale także na wspieraniu handlu wewnętrznego, handlu na osi południe-południe, a także handlu trójstronnego pomiędzy krajami AKP poprzez propagowanie transgranicznych łańcuchów wartości, poprawę efektywności kluczowych usług i obniżanie kosztów transportu, co jednocześnie może sprzyjać wzmocnieniu relacji krajów rozwijających się z rynkami światowymi;

42. zachęca do opracowywania skuteczniejszych instrumentów wsparcia odnoszących się do dostosowywania i dywersyfikacji produkcji, a także do odpowiedzialnego i trwałego rozwoju przemysłu przetwórczego i małych oraz średnich przedsiębiorstw w krajach rozwijających się;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

43. zwraca uwagę, że podczas określania strategii dotyczących pomocy na rzecz wymiany handlowej i innego rodzaju pomocy rozwojowej należy uwzględniać związane z nią nierówności w dostępie do zasobów, takich jak mikropożyczki, kredyty, informacje i technologia;
44. wyraża poparcie dla przedstawionego w komunikacie Komisji pakietu na rzecz propagowania wymiany handlowej, w ramach której dokonywane są małe operacje w krajach rozwijających się; wzywa Komisję do dalszego doskonalenia tego pakietu, a wszystkich darczyńców do przeznaczania wystarczających środków na jego wdrożenie, w szczególności aby wspierać udział małych przedsiębiorstw w programach na rzecz handlu, które zapewniają producentom wartość dodaną, a także w programach uwzględniających zrównoważony rozwój (np. sprawiedliwy handel); wnosi o regularne dostarczanie aktualnych informacji na temat wdrażania tego pakietu;
45. zauważa, że możliwości handlowe są zależne zarówno od sprzętu (infrastruktury), jak i oprogramowania (umiejętności, wiedzy); dlatego wzywa UE do inwestowania swej pomocy we wzmacnianie obydwu tych elementów w wielu krajach, szczególnie we współpracy z krajami najsłabiej rozwiniętymi;
46. domaga się od UE zapewnienia, by pomoc na rzecz wymiany handlowej propagowała instrumenty sprzyjające ograniczaniu ubóstwa i integracji społecznej oraz koncentrowała się przede wszystkim na potrzebach małych podmiotów gospodarczych; podkreśla, że pomoc na rzecz wymiany handlowej powinna być wykorzystywana do rozwoju zrównoważonych łańcuchów wartości ukierunkowanych na ograniczanie ubóstwa, aby osiągnąć cel zakładający osiągnięcie zrównoważonego łańcucha dostaw;
47. wzywa UE do skoncentrowania się na rozwiązywaniu problemów w programach pomocy na rzecz wymiany handlowej, zwłaszcza w odniesieniu do zdolności w zakresie wdrażania i monitorowania; apeluje również o zmianę podejścia, które koncentruje się na rezultatach i wynikach zamiast na nakładach, ale zauważa potrzebę starannej i skoordynowanej kontroli zewnętrznej, która zapewni jawność i przejrzystość praktyk handlowych;
48. wzywa UE do bardziej efektywnego uwzględniania sektora prywatnego w opracowywaniu projektów pomocy na rzecz wymiany handlowej, aby wzmocnić pozycję przedsiębiorstw w krajach rozwijających się w celu zintensyfikowania wymiany handlowej;

Rozwój i rola sektora prywatnego

49. uważa, że w związku ze zmianą struktury handlu międzynarodowego i handlu między północą a południem zaangażowanie państw-beneficjentów w programy pomocy oraz przejrzystość, odpowiedzialność i wystarczające środki ma kluczowe znaczenie dla ich skuteczności i sukcesu, przy czym celem jest zmniejszenie różnic w poziomie zamożności, dzielenie dobrobytu i osiągnięcie integracji regionalnej; jest również zdania, że kluczowe znaczenie ma regularne angażowanie krajowych, regionalnych i lokalnych instytucji, a także społeczeństwa obywatelskiego w opracowywanie i monitorowanie programów pomocy oraz uwzględnienie kontroli przez darczyńców;
50. domaga się, aby Komisja lepiej uwzględniła nowe wyzwania związane z pomocą na rzecz rozwoju poprzez wymianę handlową, do których należą zróżnicowane poziomy rozwoju, wspieranie lokalnej produkcji i jej dywersyfikacja oraz promowanie norm socjalnych i środowiskowych;
51. wzywa wszystkie podmioty udzielające pomocy – publiczne i prywatne – do lepszej koordynacji działań i dostosowania ich proporcjonalnie do obecnych funduszy, szczególnie w obecnym kontekście ograniczeń budżetowych; przypomina, że obecnie państwa BRICS są jednocześnie beneficjentami pomocy i darczyńcami; wzywa te państwa do współpracy z UE, aby wymieniać się swoimi doświadczeniami i usprawniać odpowiednie działania oraz przyjmować większą odpowiedzialność wobec krajów słabiej rozwiniętych i w ramach społeczności podmiotów udzielających pomocy; wyraża zaniepokojenie coraz szerszym stosowaniem praktyki pomocy związanej i wzywa kraje rozwinięte i duże gospodarki wschodzące do powstrzymania się od jej stosowania;
52. zwraca się do Komisji Europejskiej i do wszystkich darczyńców o wypracowanie innowacyjnych form finansowania i partnerstw na rzecz rozwoju; przypomina w związku z tym, że wzajemne pożyczki także mogą wnieść wkład w przyspieszanie rozwoju za pośrednictwem handlu; zaleca lepszą koordynację projektów rozwojowych finansowanych przez regionalne banki rozwoju i Bank Światowy/Międzynarodową Korporację Finansową i powszechne stosowanie metody międzyregionalnych systemów finansowania, jak finansowanie w ramach funduszu powierniczego UE na rzecz infrastruktury w Afryce;
53. apeluje, by przedsiębiorstwa posiadające siedzibę w UE, a prowadzące produkcję w krajach rozwijających się sumiennie wywiązywały się ze zobowiązań w zakresie szanowania praw człowieka i podstawowych wolności, przestrzegania norm społecznych i środowiskowych, równouprawnienia kobiet i mężczyzn, podstawowych norm pracy, umów międzynarodowych oraz opłacania stosownych podatków w przejrzysty sposób; domaga się bezwarunkowego wdrożenia prawa do wolności od pracy przymusowej, a zwłaszcza zakazu pracy dzieci;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

54. jest przekonany, że sektor prywatny ma potencjał, by funkcjonować jako siła napędowa w zakresie rozwoju, oraz podkreśla, że wykorzystanie tego potencjału zależy od tego, czy proces ten będzie służył społecznościom lokalnym i prowadził – poprzez wdrażanie integracyjnego i sprawiedliwego łańcucha dostaw – do wzmocnienia pozycji wszystkich zaangażowanych stron, od producenta/pracownika do konsumenta;

55. z zadowoleniem przyjmuje to, że wiele sektorów przemysłu i przedsiębiorstw wielonarodowych przyjęło kodeksy postępowania dostawców określające normy w zakresie postępowania społecznego i środowiskowego dla swych światowych łańcuchów dostaw; zwraca jednak uwagę na wyzwania związane z rozpowszechnianiem się i heterogenicznością kodeksów społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; zauważa w szczególności, że ze względu na zróżnicowany charakter koncepcji społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, w wyniku którego poszczególne firmy wypracowały różne standardy dotyczące rachunkowości, audytu i sprawozdawczości, trudno jest porównać poziom społecznej odpowiedzialności poszczególnych przedsiębiorstw; zatem ponownie wzywa UE, by dążyła do stworzenia jasnych międzynarodowych ram prawnych obejmujących powinności i obowiązki przedsiębiorstw w związku z prawami człowieka;

56. nawołuje ponadto przedsiębiorstwa z siedzibą w UE oraz inne przedsiębiorstwa do przestrzegania dziesięciu głównych zasad inicjatywy Global Compact ONZ oraz wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka;

57. domaga się aktywniejszego działania ze strony UE w stosunku do rajów podatkowych i ucieczki kapitału, które podkopują dochody zarówno UE jak i krajów rozwijających się i przeciwdziałają ograniczaniu ubóstwa i osiągnięciu dobrobytu w ubogich krajach; zwraca uwagę, że nielegalna ucieczka kapitału z krajów rozwijających się wynosi od 6 % do 8,7 % ich PKB, co stanowi dziesięciokrotność całkowitej pomocy rozwojowej dla tych krajów; dlatego też wzywa Komisję do aktywnego poszukiwania dalszych możliwości współpracy z krajami rozwijającymi się w odniesieniu do tej kwestii; w szczególności domaga się przyjęcia międzynarodowej konwencji w celu usunięcia szkodliwych struktur podatkowych (na wzór wielostronnego mechanizmu automatycznej wymiany informacji podatkowych), przewidującej kary zarówno dla terytoriów odmawiających współpracy, jak i dla instytucji finansowych współpracujących z rajami podatkowymi (np. rozważając możliwość cofnięcia licencji bankowym instytucjom finansowym współpracującym z rajami podatkowymi na wzór amerykańskiej ustawy o przeciwdziałaniu nadużyciom ze strony rajów podatkowych);

58. wzywa UE, pozostałych darczyńców niosących pomoc, władze krajów partnerskich, a także prywatne podmioty lokalne i międzynarodowe w krajach rozwijających się do zbadania dziedzin możliwej współpracy w zakresie trwałego rozwoju w celu zmaksymalizowania wyników działalności gospodarczej pod względem rozwoju, a także do zapewnienia udziału organizacji społeczeństwa obywatelskiego w rozmowach na wszystkich szczeblach;

59. podkreśla ogromne znaczenie wspierania partnerstw publiczno-prywatnych w celu wdrażania inicjatywy na rzecz wzrostu w ramach polityki rozwoju UE oraz wykorzystywania w partnerstwach z udziałem środków publicznych doświadczenia, wiedzy eksperckiej i systemów zarządzania sektora prywatnego; wzywa do dzielenia się z władzami lokalnymi w państwach członkowskich UE doświadczeniem w zakresie, na przykład, rozwoju infrastruktury, aby mogły one zawierać partnerstwa i współpracować z władzami lokalnymi w krajach rozwijających się;

60. uważa, że bezpośrednie inwestycje zagraniczne zdecydowanie sprzyjają także zrównoważonemu wzrostowi gospodarczemu, przekazywaniu wiedzy fachowej, duchowi przedsiębiorczości, rozwojowi technologii i tworzeniu miejsc pracy, toteż inwestycje te są nieodzowne dla rozwoju; nalega, aby program rozwoju koncentrował się na wspieraniu budowania zdolności w krajach rozwijających się w celu stworzenia przejrzystych, przewidywalnych i korzystnych warunków sprzyjających inwestycjom, zmniejszenia do minimum obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorców, poszanowania praw własności, wspierania konkurencji oraz realizowania zdrowej polityki makroekonomicznej;

Surowce i przemysł wydobywczy

61. zwraca uwagę, że pomimo wdrożenia procesu Kimberley do certyfikacji tzw. krwawych diamentów handel zasobami naturalnymi jest nadal przyczyną przewrotów, a na obszarach, gdzie ma miejsce wydobywanie, wciąż dochodzi do łamania praw człowieka; podkreśla zatem pilną potrzebę przyjęcia systemu badania należytej staranności w odniesieniu do kamieni szlachetnych i użytecznych minerałów, takich jak tzw. minerały będące źródłem konfliktu; jest zdania, że taki środek mógłby przyczynić się do rozwiązania nadrzędnego problemu kłatwy surowcowej i zapewnić krajom rozwijającym się większe korzyści ze sprzedaży produkowanych przez nie towarów; z zadowoleniem przyjmuje zatem plany Komisji dotyczące opublikowania komunikatu w sprawie minerałów będących źródłem konfliktu;

62. Parlament Europejski docenia, że Komisja Europejska jest członkiem Inicjatywy Przejrzystości w Branżach Wydobywczych (EITI), i zachęca ją oraz strony aktywnie działające w sektorze wydobywczym do aktywnych działań na rzecz włączenia do tej inicjatywy większej liczby krajów produkcji;

63. podkreśla, że zasoby naturalne wiążą się z dwoma głównymi wyzwaniami w przypadku krajów rozwiniętych i rozwijających się: wyzwanie środowiskowe polegające na eliminowaniu skutków wykorzystania zasobów w cyklu ich życia oraz wyzwanie społeczno-polityczne polegające na eliminowaniu ubóstwa i przypadków łamania praw człowieka w skali międzynarodowej;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

64. wyraża stanowcze poparcie dla wniosku ustawodawczego dotyczącego sprawozdawczości z podziałem na poszczególne kraje w zakresie przeglądu dyrektywy o rachunkowości i dyrektywy w sprawie przejrzystości, aby eliminować korupcję i zapobiegać unikaniu zobowiązań podatkowych; wzywa europejskie przedsiębiorstwa wydobywcze działające w krajach rozwijających się by dawały przykład odpowiedzialności społecznej oraz do propagowały godną pracę;

65. zwraca uwagę, że problem braku dobrego zarządzania w sektorze surowcowym został rozwiązany prawie całkowicie dzięki dobrowolnym inicjatywom, z których najbardziej znacząca okazała się Inicjatywa Przejrzystości w Branżach Wydobywczych mająca na celu poprawę przejrzystości informacji; zauważa jednak, że inicjatywa ta – mimo iż jest potrzebna – nie wystarczy, aby rozwiązać większy problem, jakim jest korupcja i łapownictwo w sektorze wydobywczym; stwierdza również, że wytyczne ramowe ONZ dotyczące działalności gospodarczej i praw człowieka (ochrona, poszanowanie, dostęp do środków prawnych) nie zawierają jeszcze dokładnych zapisów regulujących sytuację w branżach wydobywczych i w zakresie zasobów naturalnych; dlatego jest zdania, że do ramowych wytycznych ONZ dotyczących działalności gospodarczej i praw człowieka należy włączyć specjalne postanowienia dotyczące branż wydobywczych oraz że pierwszym krokiem w tym kierunku mogłoby być powołanie specjalnego sprawozdawcy Rady Praw Człowieka ONZ właściwego dla tej sprawy, który byłby uprawniony do oceny sytuacji i formułowania zaleceń;

66. uważa, że normy w zakresie przejrzystości i certyfikacji powinny być coraz bardziej doskonałe, aby w pełni rozwiązać problem łapownictwa i korupcji w sektorze wydobywczym i w innych obszarach; w szerszym ujęciu wzywa UE do wspierania skuteczniejszych mechanizmów zarządzania w celu uwzględnienia w eksploatacji zasobów wymiaru środowiskowego i praw człowieka; jest zdania, że zasadnicze znaczenie ma zwłaszcza międzynarodowa konwencja w sprawie zrównoważonej gospodarki zasobami, która określi związane z nią podstawowe zasady prawa;

67. podkreśla, że zrównoważone górnictwo wymaga stosowania podejść, które uwzględniają cały cykl życia zasobów; zwraca uwagę, że złożoność globalnych łańcuchów dostaw zmniejsza przejrzystość; dlatego jest zdania, że realizowanym obecnie inicjatywom na rzecz przejrzystości powinny towarzyszyć działania certyfikacyjne w formie znakowania produktu w łańcuchu dostaw surowców mineralnych;

68. domaga się, by podmioty prywatne zaangażowane w handel produktami z przemysłu wydobywczego lub zajmujące się rafinacją tych produktów podjęły działania w kierunku zapewnienia regularnej, szczegółowej i skrupulatnej kontroli przestrzegania zasad odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw w całym łańcuchu dostaw;

69. wzywa Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do wykorzystania niedawno przyjętej przez amerykańską Komisję Papierów Wartościowych i Giełd ustawy Dodd–Franka („Dodd-Frank Act”), która zobowiązuje emitentów związanych z wydobywaniem zasobów naturalnych do ujawnienia określonych płatności przekazywanych rządowi; zachęca Komisję do rozszerzenia wymogów w zakresie sprawozdawczości dla przemysłu wydobywczego na inne branże oraz do sprawdzenia, czy takie przypadki ujawnienia powinny podlegać niezależnemu audytowi;

70. uważa, że dwustronna wymiana handlowa i polityka inwestycyjna powinny odwoływać się do wspólnych zasad określonych, na przykład, w Karcie Zasobów Naturalnych; uwzględniając badania należytej staranności w łańcuchu dostaw, uważa, że może temu towarzyszyć wprowadzenie przepisów sektorowych w obszarach związanych z przemysłem hutniczym, rafineryjnym, metalurgicznym i recyklingowym;

71. wzywa UE, aby uznała, że ograniczenia wywozowe mogą w przypadku niektórych krajów stanowić część strategii rozwoju lub że mogą być uzasadnione względami ochrony środowiska;

Bezpieczeństwo żywnościowe i biopaliwa

72. domaga się, by UE oraz inni darczyńcy nie ułatwiali przekwalifikowywania żyznych gruntów w krajach i regionach, gdzie brak bezpieczeństwa żywnościowego, na potrzeby inne niż produkcja żywności, ani też nie przyczyniali się do tego, a także by określili wzorcowe praktyki w zakresie gospodarowania gruntami i zasobami naturalnymi w odniesieniu do biopaliw i innych upraw rynkowych;

73. podkreśla potrzebę znoszenia zachęt dla rolników w krajach, gdzie brak bezpieczeństwa żywnościowego do wykorzystywania swych gruntów w innych celach niż produkcja żywności, np. takich jak produkcja biopaliw; jest przekonany, że badania naukowe i innowacje wsparte aktywną polityką w krajach wysoko rozwiniętych i rozwijających się mogą przyczynić się do obniżenia sprzeczności pomiędzy interesami bezpieczeństwa żywnościowego a interesami w dziedzinie energetyki;

o

o o

74. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.